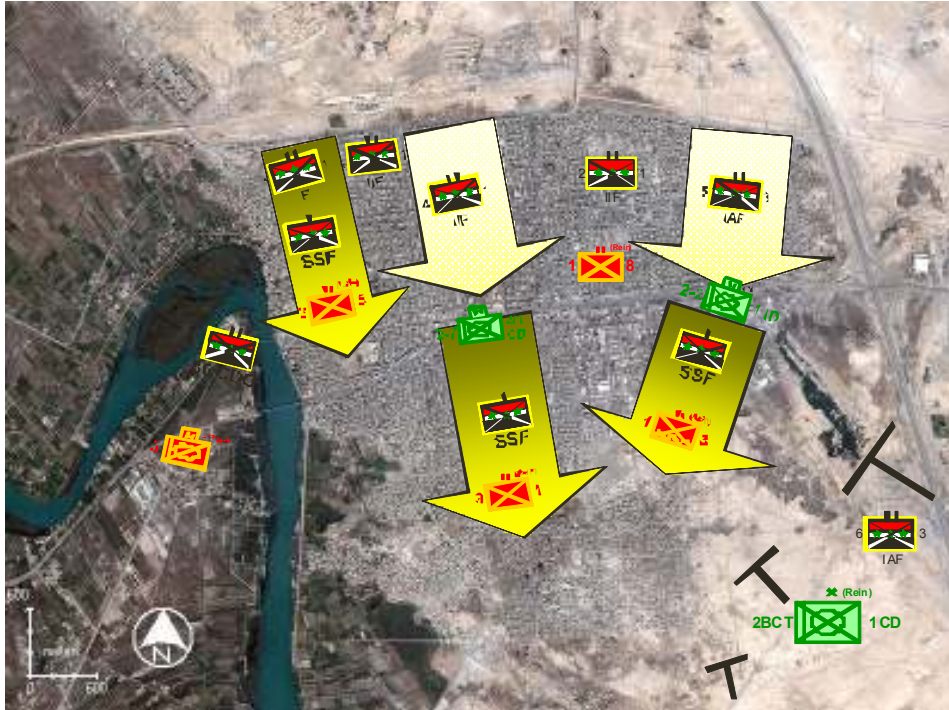

בנינו את ההתקפה העיקרית סביב צוות קרב של הרג'ימנט הראשון והוספנו כוח משימה כבד מאוד מדיביזיית הפרשים הראשונה, כוח משימה במאמץ מסייע שנלקח מדיביזיית החי"ר הראשונה, אלו היו עוצבות מוצקות ביותר, היתה כאן עוצמה קרבית גדולה יותר מכפי הנדרש כדי להשתלט על פלוג'ה, אבל היה חשוב להבין שהתכוונו במלוא הרצינות למנוע מהאויב לצאת, והגנו על המערב בעזרת חטיבה זו, ועל הדרום והמזרח בשתי חטיבות אחרות. ובנג'אף לא הותרנו כוחות קרביים; לקחנו סיכון והעברנו את הכוח הקרבי להתקפה העיקרית.

השקענו זמן רב בניהול מבצעי הטעייה בדרום ובמזרח כדי לשכנע את האויב שזהו הכיוון שממנו נתקוף. לא תקפנו משם, ערכנו את כוח הלחימה צפונה, כשהצגתי את התוכנית לגנרל אבוזאיד ובסופו של דבר לנשיא ארה"ב אמנם עלתה השאלה מדוע אנחנו נכנסים ללב מערך ההגנה של האויב – הוא בנה

הגנה שכבתית מדרום מזרח לעבר צפון מערב וזה היה המעוז שלו. מפקדי הנחתים ואני הסכמנו כי עלינו לחסל את עוצמתו במהירות רבה ככל האפשר.

הפעולה השנייה שקדמה להתקפה העיקרית היתה זו שהתרחשה בחצי האי. במקום שבו יש בית חולים, וכאשר אנחנו ביצענו תקיפות מדויקות במשך חודשים כהכנה לקרב, העיראקים נהגו לטעון שפגענו באזרחים, נשים וילדים ונהגו לקחת אותם לבית חולים הזה והיו משכנעים את כל התקשורת העולמית שאנחנו מפירים את כללי לוחמת היבשה, וכי אנחנו מבצעים מעשי זוועה מחרידים.

היו בידינו ראיות רבות לכך שהטענה הזאת אינה נכונה, כוונתי בהתקפה הזאת היתה מכוונת לאותה מערכה תקשורתית. רציתי לקחת את בית החולים מידי האויב ולנצלו כפלטפורמה הסברתית כדי שהתקשורת הבינלאומית תראה שלא זו בלבד שאנחנו מטפלים באנשינו אלא גם מסייעים לעם העיראקי. הרשינו למפקדים של יחידה מס' 36 שהיתה אז יחידת הקרב המעולה ביותר של הצבא העיראקי, לנהל את המבצע, כך שזו היתה נקודה מרכזית אחרת במערכה על התקשורת: אנשי הקומנדו העיראקים השתלטו על בית החולים על מנת לטפל בבני העם העיראקי.

ב-7 בנובמבר חצינו את קו ההתחלה - מסילת ברזל גדולה מהצפון – כל היחידות חנו מאחורי המסילה, ופריצתה נעשתה בתחמושת מדויקת אף שיש איזשהו פרדוקס כשראית כי פצצה של 1000 ק"ג היא הפצצה המדויקת. אבל חיל האוויר האמריקאי אוהב להטיל פצצות בנות טונה אחת על מטרות מדויקות, הטייסים פגעו במסילה ואנחנו הצלחנו לפתוח את הפירצה מיד ולאפשר לכל העוצמה הקרבית ההיא להיכנס העירה.

בראש המאמץ העיקרי והמאמץ המשני נעו כוחות משימה קרביים כבדים של צבא ארה"ב, עם M1 - M2 בשילוב של נחתים שהגיעו בעקבותיהם, זה היה שילוב מצוין. המשכנו לדחוף ולא איפשרנו לאויב לצאת דרומה או מזרחה, שלטנו בשני הגשרים האלה ודאגנו שמטרות הארטילריה תרשמנה גם בנהר כך שאם רצית לברוח באמצעות שחייה היית מגלה שזו בחירה לא מוצלחת בעליל, מכיוון שהארטילריה היא רצחנית אם אתה שוחה בנהר.

ועתה לעניין האש הישירה והעקיפה: צריך לראות את הכמות המאסיבית של יכולת האש הישירה והעקיפה שהופעלה בפלוג'ה. תותח 120 מ"מ של טנק ה M1 הוא מערכת נשק פנטסטית. כשאתה מניח את הצלב של M1 על יעד הוא פוגע במטרה גם ממרחק של 2 ק"מ, וזהו טנק טוב מאוד (ואני יודע שצה"ל גאה בטנק שלו, אבל אני איש חי"ר ואם תזמינו אותי לדו-קרב, אבחר ב-M1).

מעניין שהתרומה שהדגם החדש של ה-M1 הביא לעיראק היא האיכון בכוונות עצמאיות של מטרות על ידי המפקד והתותחן מכיוון שהם יכלו לראות יותר וליצור לעצמם הרבה יותר הגנה בסביבה האורבאנית באמצעות אותן כוונות עצמאיות כאשר המפקד והתותחן יכולים לצפות בנפרד הם יכולים לראות יותר ויש להם "מודעות סביבתית" משופרת.

וכך כאשר דיביזית החי"ר הראשונה ודיביזית הפרשים הראשונה התאמנו לקראת קרב אורבאני, הם זכו להגנה משופרת בזכות אותן כוונות עצמאיות.

גם לכוחות הנחתים היה הרבה יותר כוח אש ברכב המשוריין הקל שלהם, כל ההאמרים היו משוריינים היטב, היו להם הרבה תותחי הוביצר ומרגמות, מסוקים ומטוסי קרב. ומה שחשוב לגבי האש העקיפה הוא שכמעט כולה היתה קרובה במידה מסוכנת, ועל כן נדרשה משמעת ממפקדים צעירים על מנת לוודא שלא נגיע לירי על כוחותינו אבל היתרון הוא בכך שאתה מקבל את האש העקיפה על האויב במהירות רבה.

חלק חשוב מאוד בקרב הזה היה הבאת מספיק אש צלפים כדי לעזור את האויב כאשר יבטי צפונה. זו היתה מערכה אפקטיבית מאוד במשך 24 שעות בטרם צלחנו את קו היציאה ואנשי היחידות המיוחדות וצלפי הנחתים עשו מלאכה נפלאה כשסגרו את עיני עמדות התצפית של האויב כמו גם כל מי שעקב אחר ההכנות, וזה היה חלק חשוב מאוד מההכנה למערכה.

אני סבור שאנחנו לחמנו בהתאם לכללי לוחמת היבשה, אך כמו שאמרו רבים מהמשתתפים בכנס זה, צריך לדאוג לכך שהכללים יהיו פשוטים ומובנים מאוד. ואנחנו קיבלנו עזרה ממשלת עיראק: ראש הממשלה עלאווי יצא בהכרזה שאם אתה נוהג במכונית בפלוג'ה אתה האויב, אם אתה נושא נשק בפלוג'ה אתה אויב. אם אתה נוהג ברכב בפלוג'ה אתה אויב. עזרה פוליטית שכזאת סייעה לחיילים בהבנת כללי המערכה. אבל ביסודו של דבר יש לדאוג לכך שאותם כללים של מערכה יהיו ברורים מאוד, פשוטים מאוד וחיילינו הצעירים יכולים לפעול בהחלט על פיהם.

כמה דברים לגבי המרחב האווירי: חיל האוויר שלנו אוהב לשלוט בכל המרחב האווירי והדבר מעורר ויכוח גדול מפני שרבים אומרים שזה מורכב מדי. אבל אני לא יכול להעלות בדעתי משהו מורכב יותר מאשר הקרב ההוא בפלוג'ה, שם היו מסוקים, כטב"מים של צבא היבשה ושל הנחתים ומטוסי קרב, והיו לך מטוסי קרב וגם כטב"מים של חיל האוויר. כל אלה נדחקו לתוך המרחב האווירי. והיו גם כלי טיס מיוחדים מעליהם.

וכל זאת, במרחק 20 מייל מזרחה משדה התעופה הבינלאומי של בגדד שבו נחתות וממריאות 125 טיסות ביום. ולתוך המרחב האווירי הזה אנחנו ירינו ארטילריה ופגזים של צבא היבשה והנחתים. למיטב ידיעתי לא היה שום ירי על כוחותינו ולמיטב ידיעתי, כשריאיינתי את הקצינים הצעירים ואת המש"קים הם קיבלו אש משולבת במהירות רבה,

וכאשר היה להם צורך להשמיד את האויב באש עקיפה אם מאחת מאותן פלטפורמות אוויריות או בעזרת פגזי ארטילריה, הם יכלו לעשות זאת.

לא תשכנעו אותי שהמרחב האווירי מורכב מדי. אם תאפשרו לאנשים הנכונים – והאיש הנכון אינו מפקד הכוח, האיש הנכון לניהול המרחב האווירי נמצא בשדה, אותם קציני קישור ומשק"ים בכירים של חיל-האוויר והמרינס על הקרקע. הם מסוגלים בהחלט לעשות זאת ואם תאפשר להם לעשות זאת הם ינהלו את המרחב האווירי ואני משוכנע בכך.